

פרק ט'

- פסוק א' נבואת ד' תהיה גם בארץ שנקראת חדרך סמוך לדמשק, כמו שיש בא"י, א"י תתפשט עד דמשק וממילא גם בדמשק תשכון השכינה, כי באותו זמן כולם (אפילו הגוים) יפנו את עיניהם לד' ולא לע"ז, ומכ"ש שבטי ישראל, ולכן תהיה להם טובה מאת ד'.
- פסוק ב' גם חמת שהיא עיר גדולה תהיה מגבול א"י, גם צור וצידון אע"פ שהם חכמים גדולים יהיו טפלים לא"י ויכנסו בגבולה.
- פסוק ג' העיר צור בנתה לעצמה מבצר חזק, (ואמרה מי יוכל להוריד אותי לארץ), ואספה כסף כמו עפר שהוא רב, וזהב שנקרא חרוץ אספה כמו הטיט שנמצא ברחובות.
- פסוק ד' אבל לא יועיל לה כלום, וד' שהוא שולט על הכל יגרש אותה מהארץ שלה, ויכה את החיילים שלה בים, כלומר יטביע אותם, והעיר עצמה תשרף באש.
- פסוק ה' העיר אשקלון תראה את מפלת צור ותפחד שלא יקרה לה כמו שקרה לצור, גם עזה תראה ותפחד מאד, והעיר עקרון שהיתה בוטחת בצור תפחד כי יש לה בושות ממה שהסתכלה על צור שתושיע אותה, ועכשיו צור עצמה נפלה, באותו זמן יאבד המלך מהעיר עזה, כי בני ישראל ימלכו, ואשקלון לא תהא מיושבת עם העם שלהם, אלא בני ישראל ישבו שם.
- פסוק ו' באשדוד ישבו ישראל, ומכנה אותם בכינוי ממזר, והכוונה עם שהוא זר במקום זה, ואכרית את גאות פלשתים.
- פסוק ז' ואבער רשעי לב שבין הפלשתים, הכוונה שיפסיק להרוג ולכלות את ישראל, ואומר זאת במשל אסיר את הדם ששתה מפיו, ואת הדברים המשוקצים מבין שיניו, ואלו שישארו מהפלשתים יאמינו באלקינו, ויהיו כמלומדים שביהודה, ועקרון תהיה משועבדת לירושלים כמו היבوسی שישב בירושלים.
- פסוק ח' ואשכון סביב לישראל, (ומכנה אותם ביתי) להגן עליו מצבא הגוים, ולא ירעו עוברים ושבים לישראל, ולא יעבור עוד נוגש ולוחץ, כי עכשיו ראיתי את צרתם ולא אעזבם עוד.
- פסוק ט' תשמחי מאד, העדה שגרה בציון, תשמיעי קול תרועת שמחה, העדה שגרה בירושלים, הנה המלך שלך, הוא מלך המשיח יבוא אליך, הוא צדיק, ותהיה לו ישועה מגוג ומגוג ושאר הגוים בזכות צדקותו, הוא ענוותן ורוכב על החמור ועל חמור צעיר (עיר) בן אחת האתונות. גם ענין רכיבה על החמור מורה על ענוה.
- פסוק י' אומר ד', בזמן הגאולה אבטל (והכרתי) מרכבות מאפרים (הם עשרת השבטים שראש מלכותם היה בנחלת אפרים), ואבטל סוס מירושלים (שהיא מקום שליטתם של יהודה בנימין), ואבטל קשת שמשתמשים בו למלחמה, הכוונה בכל הנ"ל שלא יצטרכו עוד להשתמש עם המרכבות הסוסים והקשת, לפי שלא יהיו עוד מלחמות, מלך המשיח יצליח להכניע את כל הגוים תחתיו, לא במלחמות, אלא בדיבורים של שלום, וממשלתו תהיה על כל העולם, הנביא מתאר זאת: ימשול מים הדרומי שנקרא ים האדום עד הים הצפוני שנקרא ים אוקינוס, ומהנהר היוצא מעדן שהוא במזרח העולם עד קצה העולם במערב.
- פסוק י"א כמו שלמלך המשיח תהיה ישועה בזכות צדקותו, גם את כנסת ישראל תנשעי בזכות דם הברית, המצודת דוד מפרש שהכוונה בזכות דם מילה ששמרו ישראל על מצוה זו בגלותם, ורש"י מפרש הכוונה לדם ברית שכרת ד' עם ישראל בסיני, את האסירים שלך יוציאו מהגלות שבה היו הגוים עושים צרות לישראל, ממשיל את הגלות לבור ריק שאין בו מים רק נחשים ועקרבים.
- פסוק י"ב שובו ישראל לירושלים שהיא עיר מבצר, אתם ישראל שהייתם בגלות קשורים לתקוה, שכל הזמן הייתם מקוים לד' שיושיע אתכם, כמו שבגלות מצרים הבטחתי לכם גאולה, ולמצרים נקמה, כך גם היום בבוא זמן הגאולה אני מבטיח (מגיד) לכם פעם שניה (משנה) גאולה ונקמה בגוים.
- פסוק י"ג אומר ד', עם יהודה אלחם נגד הגוים, והוא ישמש לי כקשת שדורכים עליו בכח, וגם אפרים שהם עשרת השבטים אחזיק בהם בכח כמי שמחזיק בקשת בכח, ואני אעורר בלב בניך ציון שיבואו וילחמו כנגד בני יון הכוונה למלחמת גוג ומגוג ומה שהזכיר את בני יון, בגלל שבאו ביחד עם גוג ומגוג שהיו אחים שלהם כמו שכתוב בפ' נח בני יפת גומר ומגוג ומדי ויון וגו', ואשים אותך כחרב של גבור שהורגת, כך תהרגו חללים רבים.
- פסוק י"ד וד' יתגלה על ישראל להלחם בשבילם, והחץ שלו יעוף במהירות על האויבים כמהירות הברק, וד' אלקים יתקע בשופר כדרך הנלחמים, וילך ברוח סערה לתימן, היא אדום שיושבת בדרום

א"י, להחריב אותה.

ד' צבקות יגן על עם ישראל שלהם לא יקרה שום נזק, ולא רק שלא ינזקו, אלא יצליחו לכלות את אויביהם בני יון ויכבשו אותם, הנביא מכנה את בני יון בכינוי "אבני קלע", בגלל שהיו מלומדים לקלוע אבנים, ישפך הרבה דם מהאויבים, עד שהנביא מתאר זאת, ישראל ישתו את דמי האויבים, וישמיעו קול שמחה כדרך שותי היין, ויהיו מלאים בדם האויבים כמו המזרקים של הקרבנות שמלאים בדם, וכמו פינות המזבח שמלאות בדם.

וד' אלקיהם יושיע אותם באותו זמן, כמו רועה צאן שמושיע את צאנו, יהודה ועשרת השבטים יהיו במצב מרומם ונישא על אדמת הקדש היא ירושלים, כמו אבנים טובות שבכתר שהם מְרוּמָּוֹת ונישאות.

כי מאד יתרבה הטוב והיופי של העם הזה ישראל, הדגן (תבואה) יחזק את כח הבחורים, והתירוש (יין) יפתח את פי הבתולות שישירו, הכוונה אף הבתולות שבדרך כלל שותקות.

פסוק ט"ו -

פסוק ט"ז -

פסוק י"ז -